

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

GEVAARLIJKE SNELBINDERS.

Men kan geen oogarts spreken of men verneemt, dat hij gevallen heeft gezien van ernstig oogletsel ten gevolge van het gebruik der zoogenaamde rijwielsnelbinders. Deze sterk elastische banden worden over de, achter op het rijwiel te bevestigen, voorwerpen gespannen en met behulp van een ring in een haak bij de rijwielfnaaf bevestigd.

Bij dezen handgreep ontschiet de gespannen snelbinder niet zelden aan de handen van den over het rijwiel gebogen wielrijder en de met enorme kracht terugspringende ring treft dan vaak een der oogen. De aldus verkregen letsels zijn in den regel van zeer ernstigen aard. Alleen al in de laatste maand zag ik 4 dergelijke gevallen.

Reeds werd door andere collegae hiertegen gewaarschuwd, o.a. door prof. BAKKER in *De Telegraaf* en door dr. FLIERINGA in het *Tijdschrift der Rijksverzekeringsbank*. En terecht, want bij het zeer groote aantal wielrijders in ons land dreigt de algemeene verbreiding van dezen snelbinder een zeer belangrijke oorzaak van verlies van het gezichtsvermogen te worden. Tegen verdere verbreiding kan niet luid en vaak genoeg gewaarschuwd worden. Eigenlijk diende het gebruik kortweg verboden te zijn, doch daartegen schijnen wettelijke bezwaren te bestaan. Er zal ons dan ook voorloopig geen ander middel overblijven dan sterk en luid tegen de gevaren te waarschuwen.

Daartoe verzoek ik allen artsen en in het bijzonder den oogartsen mij in den loop van dit jaar op de hoogte te brengen van de door hen waargenomen gevallen van soortgelijk oogletsel. Beginletters van den naam en woonplaats der patiënten zijn voldoende om te voorkomen, dat hetzelfde geval meermalen wordt vermeld. Ik hoop dan over eenigen tijd de verkregen resultaten in dit *Tijdschrift* te vermelden.

Utrecht, 18 Juni 1938.

H. WEVE.

EEN COMMISSARIS VOOR DE ACOUSTIEK GEWENSCHT?

M.i. zou een functionaris als bovengenoemd het zijne er toe kunnen bijdragen om de Algemeene en Sectievergaderingen onzer Maatschappij meer tot haar volle recht te brengen. Nu ik als rustend arts daartoe goed den tijd heb, heb ik de laatste twee jaarvergaderingen gedeeltelijk bijgewoond om de bekende „kopstukken” van het Maatschappijleven eens in levenden lijve te zien en te hooren. Van de daarbij opgedane indrukken wil ik hier alleen vermelden dien van de minder goede acoustiek, daar de andere van geen practisch belang zijn. Zoo gebeurde het 2 jaar geleden in het Carlton-hotel, dat al spoedig na het begin van de openingsrede van onzen Voorzitter moest worden afgebroken, doordat achter in de zaal het gesprokene vrijwel onverstaanbaar was. Door het aanbrengen van geluidsversterkers werd verbetering bereikt. Ongeveer hetzelfde gebeurde verleden jaar te Utrecht in een middagvergadering en tijdens de Sectievergadering in het Academisch Ziekenhuis.

Bij debatten zou het gewenscht zijn, dat de sprekers op het podium kwamen. Door maatregelen vóór de vergaderingen, steekproeven en regelingen tijdens de vergaderingen op daarvoor geschikte tijden zou door een „commissaris voor de acoustiek” nuttig werk kunnen worden verricht, al zal men daarbij wellicht nog niet de verbluffende resultaten bereiken, die de Grieken 1800 jaar geleden reeds wisten te behalen met hun openlucht-amphitheatres, waarvan prof. DE JOSSELIN DE JONG vertelde.

Zeist, 20 Juni 1938.

C. VAN GELDER, rustend arts.